

РЕШЕНИЕ

№ 5462

гр. София, 27.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 20.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **4708** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 251 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България /ЗОВСРБ/.

Образувано е по Жалба вх. №13301/21.04.2021 г. по регистъра на АССГ, подадена от полковник В. С. Н., чрез пълномощника му адв. П. Д., срещу Заповед №ВП-1787/08.04.2021 г., издадена от и.ф. директор на служба „Военна полиция“ /С./, с която на основание чл. 148 от Правилника за прилагане на ЗОВСРБ /ППЗОСРБ/, чл. 244, т.1, вр. чл.242, ал. 1 от ЗОВСРБ и чл. 8, ал. 5 от Устава на войсковата служба на въоръжените сили на Република България /Устава/, вр. с чл. 137, ал. 1 ППЗОСРБ на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „забележка“.

Наведените основания за оспорване, предвид изложените в жалбата оплаквания, се квалифицират по чл. 146, т.1-т.5 АПК- некомпетентност на органа, нарушение на установената форма, допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, противоречие с материалноправните норми и несъответствие с целта на закона. Тяхното осъществяване е аргументирано с твърдения за липса на материалноправна компетентност на издалия акта административен орган, тъй като полковник И. С. бил назначен като директор на С. със заповед на министъра на отбраната, а не с указ на Президента на Република България. Комисията тълкувала превратно всички доказателства, събрани в административното производство. На полк. Н. не била дадена възможност да се запознае подробно с протокола от извършената проверка. От оспорената заповед не

ставало ясно защо е издадена заповед за назначаване на комисия за извършване на проверка, след като такава е била вече извършена от подп. М., при която са констатирани нередности, във връзка с ползването на обекта. Неяснота имало и относно посоченото в т.1 от заповедта, а именно не бил посочен размерът на нанесената щета на бюджета, изразяваща се в платени разходи за ток, вода, електроенергия и топлоенергия. В т.2 и т.3 от оспорения акт не било уточнено за кои „други цели“ е забранено използването на обект ВР 1013. Всички описани в заповедта настанявания, станали основание за налагане на наказание, били резолирани с „ДА“ от директора на С.. Настаняването на полк. Н. и подп. П. в служебните помещения било необходимо, тъй като и двамата били контактни със заразени с вируса COVID-19. Не било ясно и как комисията обвързва констатациите си за допуснати нарушения от полк. Н., с извършването на контрол по изпълнението на Заповед №ВП-627/30.01.2018 г. от страна на полк. С.. Въз основа на изложеното е направено искане за отмяна, а при условията на алтернативност – за прогласяване нищожността на Заповед №ВП-1787/08.04.2021 г., издадена от и.ф. директор на служба „Военна полиция“.

В о.с.з. пред АССГ, жалбоподателят чрез процесуалния си представител-адвокат Д., моли за уважаването на жалбата. Заявява и искане за присъждане на направените за производството разноски, за които представя списък по чл.80 ГПК, вр.чл.144 АПК.

Ответникът – директора на служба „Военна полиция“, се представлява от служител с юридическо образование Б., който с писмения отговор на жалбата, в съдебно заседание и с депозираните по делото писмени бележки оспорва основателността на жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Аргументира издаването на оспорения акт от орган с материална компетентност, в предвидената от закона форма и при спазване на материалноправните и процесуалноправните норми. Сочи, че основание за назначаване на служебната проверка била Докладна записка рег. №5/09.02.2021г. на подп. М., в която се съдържа информация за извършени от полк. Н. нарушения. Служебната проверка била назначена с цел установяване на обективната истина. По т.1 от заповедта комисията не можела да установи точната щета за бюджета, предвид липсата на нормативно разписан ред за персонално изчисляване на разходите. Целите за ползване на помещенията били свързани с дейността на С., поради което разходите били за службата. От подчинените на жалбоподателя не можело да се търси отговорност, тъй като същите са изпълнявали разпореждане и нямат задължение да проверяват дали началникът им спазва процедурите. Писмо с рег. № ЛП-400/03.02.2021г. било изготвено след започване на проверката от подп. М. с цел да обслужи защитната теза на жалбоподателя. На полк. Н. било дадено достатъчно време да се запознае с материалите от извършената проверка, след което с него била проведена беседа. При условията на евентуалност, ако съдът намери жалбата за основателна, прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото не е спорно, че към момента на издаване на оспорената заповед полковник В. С. Н. е заемал длъжността директор на Център „Логистика и подготовка“ в служба „Военна полиция“.

Не се спори, че със Заповед № ЗС-354 от 05.07.2013 г. на министъра на отбраната, на служба „Военна полиция“ е предоставено управлението на имот, находящ се в [населено място], „Пети етаж от блок, А“ и пети етаж от блок „Б“ на сграда № 23. Имотът е със статут на публична държавна собственост в управление на МО и е предоставен за изпълнение на функциите на служба „Военна полиция“, в качеството на юридическо лице и второстепенен разпоредител с бюджетни кредити към министъра на отбраната. Във връзка с устно разпореждане от и.ф директор на С. - полк. С., подп. М. М. - началник сектор „Вътрешна сигурност и оперативен контрол“, за времето от 02.02.2021 г. до 04.02.2021 г. е извършил проверка в обект „Пети етаж на административно битова сграда № 23, блокове А и Б, във войскови район 1013, местност „К.“, относно спазването на Заповед № ВП-627/30.01.2018г. на директора на С.. За изясняване на обстоятелствата са снети обяснения от полк. В. Н. - Директор на ЦЛП, подп. К. П. - началник отдел „Съхранение и поддържане на активи“ в ЦЛП, м-р Д. И. А. - началник на сектор „Осигуряване на подготовката“ в отдел „Учебен център“, подп. Д. А. Д. – заместник директор на Регионална служба „Военна полиция“ - С., ц.сл. П. И. И. - изпълнител хигиенист в ЦЛП, подп. Д. П. Ц. - директор на РСВП - С., ц.сл. Т. И. И. - технически сътрудник в РСВП - С., подп. Л. М. Х. - началник на отдел „Учебен център“, мл. серж. Д. Я. А. - старши специалист в първи сектор в отдел „Охрана на обекти“ в РСВП -С., ц.сл. П. М. Т. - счетоводител в сектор „Финансово осигуряване“, ц.сл. В. Г. П. - старши специалист в сектор „Осигуряване и поддържане“ в отдел „Учебен център“, ц.сл. С. В. Н. - старши счетоводител в сектор „Финансово осигуряване“, И. П. Г. - старши счетоводител в сектор „Финансово осигуряване“, ц.сл. С. П. Г. - счетоводител в РСВП - С., м-р Т. Г. И. - Главен експерт в отдел „Учебен център“ и подп. М. А. М. - началник сектор „Вътрешна сигурност и оперативен контрол“ в служба „Военна полиция“.

Проверката е приключила с изготвяне на Докладна записка рег. № 5/09.02.2021 г. на началника на сектор „Вътрешна сигурност и оперативен контрол“, в която са изнесени данни за допуснато нарушение от служители на служба „Военна полиция“ при ползването на обект „Пети етаж на административно битова сграда №23, блокове А и Б във войскови район 1013, местност "К.", а именно: полк. В. Н. - директор на ЦЛП е ползвал стая в общежитието за времето от 23.03.2020 г. до 18.04.2020 г. без да е получил писмена резолюция от директора на служба „Военна полиция“, в нарушение на т. II, т. б от Заповед № ВП-627/30.01.2018 г., както и че за времето от 11.12.2020 г. до 18.12.2020 г. с разрешение на полк. В. Н., стая в общежитието е ползвал и подп. К. П. от ЦЛП. В докладната записка е отразено, че за ползването от подп. П. на стая в общежитието, отново няма дадена писмена резолюция от директора на службата. При извършването на проверката е установено, че върху Писмо Вх. № 2871/28.11.2019 г. по описа на ЦЛП и писмо Вх. № 3213/29.12.2020 г. по описа на ЦЛП, с които се иска настаняването на мл. серж. Д. Я. А. -старши специалист в първи сектор в отдел „Охрана на обекти“ в РСВП - С. и на подп. Д. А. Д. - заместник-директор на Регионална служба „Военна полиция“ - С. в общежитието на ЦЛП, няма поставена резолюция на директора на С., с която да е разрешено настаняването им.

Със Заповед № ВП-623/09.02.2021 г. на директора на служба „Военна полиция“, е назначена комисия, която извърши служебна проверка в център „Логистика и подготовка“ със задача да изясни фактите и обстоятелствата във връзка с Докладна записка рег. № 5/09.02.2021 г. на началника на сектор „Вътрешна сигурност и

оперативен контрол" и да установи дали са допуснати нарушения на военната дисциплина от конкретни длъжностни лица.

Резултатите от извършената проверка са обективирани в нарочен Протокол 1704/06.04.2021 г. В него са обективирани следните констатации:

1. На 29.12.2020г. в [населено място] полковник В. Н. не е съгласувал настаняването на подп. Д. Д. в обект „Пети етаж на административно битова сграда № 23, блок А и Б във ВР 1013, местност „К.““ със заместник-директора на С., на който е бил възложен контрола по изпълнението на заповед № ВП-627 от 30.01.2021 г. и с това е възпрепятствал осъществяването на контрол по законосъобразност и целесъобразност при настанявания на служители в обект „Пети етаж на административно битова сграда № 23, блок А и Б във ВР 1013, местност „К.““, което представлява неизпълнение на Заповед № ВП-627 от 30.01.2018г., а именно: „ Организацията по изпълнението на заповедта възлагам на директора на център „Логистика и подготовка“, Контрол по изпълнението на заповедта възлагам на заместник-директора на служба „Военна полиция“ полковник И. С.“, като това е довело до щета за бюджета, изразяваща се в платени разходи за ток, вода, електроенергия и топлоенергия за ползването без правно основание на помещения в обект „Пети етаж на административно битова сграда № 23, блок А и Б във ВР 1013, местност „К.“. Посоченото е прието за нарушение на чл. 8, ал. 5 от Устава и чл. 242, т. 1 от ЗОВСРБ.

2. За времето от 23.03.2020 г. до 18.04.2020 г., в [населено място], полковник В. Н. не е спазил реда за използване на обект „Пети етаж на административно битова сграда № 23, блок А и Б във ВР 1013, местност „К.““, регламентиран в раздел II, т. 6 от Заповед № ВП-627 от 30.01.2018 г. на директора на С., като се е настанил там за времето от 23.03.2020 г. до 18.04.2020 г., без да има за това предварителна писмена резолюция на директора на С., което е неизпълнение на т. 6 от раздел II от Заповед № ВП-627 от 30.01.2018 г. и нарушение на чл. 8, ал. 5 от Устава и на чл. 242, т. 1 от ЗОВСРБ;

3. За времето от 11.12.2020 г. до 18.12.2020 г., в [населено място], полковник В. Н. не е спазил реда за използване на обект „Пети етаж на административно битова сграда № 23, блок А и Б във ВР 1013, местност „К.““, регламентиран в раздел II, т. 6 от Заповед № ВП-627 от 30.01.2018 г. на директора на С., като е разпоредил да се настани там подп. К. П. за времето от 11.12.2020 г. до 18.12.2020 г. без да има за това предварителна писмена резолюция на директора на С., което е неизпълнение на т. 6 от раздел II на Заповед № ВП-627 от 30.01.2018 г. и нарушение на чл. 8, ал. 5 от Устава и на чл. 242, т. 1 от ЗОВСРБ.

На 06.04.2021 г. е проведена беседа /Протокол №1720/06.04.2021 г./ с дисциплинарно отговорния служител, по време на която същият е запознат с протокола за извършена проверка и му е дадена възможност да бъде изслушан и да представи писмените си обяснения.

Въз основа на така проведеното дисциплинарно производство е издадена Заповед № ВП-1787/08.04.2021 на и.ф. директор на служба „Военна полиция“, с която на основание на основание чл. 148 от ПП ЗОВСРБ, чл. 244, т.1, вр. чл.242, ал. 1 от ЗОВСРБ и чл. 8, ал. 5 от Устава, вр. с чл. 137, ал. 1 ППЗОВСРБ на полковник В. С. Н.-директор на ЦЛП в С. е наложено дисциплинарно наказание „забележка“. Заповедта е получена лично от Н. на 08.04.2021 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима-налице са положителните условия, съответно липсват пречките,

свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба по чл. 159 АПК, вр. чл. 251 ЗОВСРБ. Жалбата е подадена срещу акт, който може да бъде оспорен съдебно, от лицето, легитимирано да го направи, в качеството на неблагоприятно засегнат адресат /чл.147, ал. 1 АПК/ и при спазване на преклузивния 14-дневен срок за оспорване, регламентиран в чл.149, ал.1 АПК вр. чл.251 ЗОВСРБ.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

„При контрола за законосъобразност се преценява съответствието на административния акт със закона, докато при нищожността - тази преценка се свежда до извеждането на един много тежък порок, тежък до степен да направи невъзможно съществуването на акта като такъв. Порокът е толкова тежък, че приравнява административния акт на „правно нищо“, на несъществуващ факт. В същото време този акт създава една привидност на правни последици, които заинтересуваното лице има интерес да отстрани. След като нищожният акт не поражда валидни правни последици, той не би могъл да породи и валидни правни задължения. В същото време следва да е налице за адресата правна възможност да иска от останалите участници в административното правоотношение да се съобразят с това“ /Тълкувателно решение № 3/16.04.2013г. по т.д. № 1/2012г. на ВАС на РБ/.

Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстрани от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове /чл. 146, т. 1-т. 5 от АПК/ се обуславят следните изводи: 1. всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта; 2. порокът във формата е основание за нищожност, когато неспазването ѝ води до недействителност на акта, приравнява се на липса на форма въобще, а оттам - и на липса на волеизявление; 3. допуснатите съществени нарушения на административно-производствените правила, довели до липса на волеизявление /липса на кворум/, когато са повлияли или биха могли да повлияят върху съдържанието на акта, както и когато, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос, са предпоставка за обявяване нищожността на акта; 4. основание за нищожността на акта е и липсата на законова опора, т.е. липсата на приложима по време, място и лица материалноправна норма при издаването на конкретния административен акт; „пълна липса на предпоставките, визириани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; актът е изцяло лишен от законово основание; актът със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган; 5. при превратно упражняване на власт. На последно място е изискването за съответствие с целта на закона, което е такова по чл. 146, т. 5 от АПК, като несъответствието на административния акт с целта на закона обуславя нищожност само тогава, когато преследваната с него цел е различна от законоустановената и не би могла да се постигне с никакъв акт“ /Решение № 5462/2018 г. по адм. д. № 8476/2017 г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 3923/18.03.2019 г. по адм. дело № 15051/2018 г. на ВАС на РБ, Второ отделение/.

Трайна е съдебната практика, че издаването на индивидуален административен акт от некомпетентен административен орган обуславя неговата нищожност. В

конкретния случай съдът констатира, че оспорената заповед страда именно от този порок и поради това не поражда и не е могла да породи правните последици, към които е била насочена /Тълкувателно решение № 3 от 16.04.2013 г. по т. д. № 1/2012 г., ОСК на ВАС на РБ/.

Съгласно чл. 248 от ЗОВСРБ дисциплинарните наказания се налагат от длъжностните лица, определени с ППЗОВСРБ. В съответствие с него, дисциплинарното наказание "забележка", "мъмрене" и "строго мъмрене" се налага от преките командири /началници/- чл. 137, ал. 1 ППЗОВСРБ. По аргумент от § 1, т. 16 от ДР на ЗОВСРБ, пряк началник е началник, на когото военнослужещите са подчинени по йерархическата структура на военното формирование, отразена в неговия щат, както и по йерархическата подчиненост между военните формирования. Чл. 6, ал. 1 от Закона за военната полиция предвижда, че служба „Военна полиция“ се ръководи и представлява от директор, който е пряк началник на целия й личен състав.

В процесният случай, оспореният акт е издаден от и.ф. директор на С.-полковник И. С., в качеството на ръководител на тази структура до назначаване на титуляр на длъжността, към която се числи и длъжността на полковник В. Н.. В обстоятелствената част на оспорения акт е отразена Заповед на Министъра на отбраната № ОХ-70/27.01.2021 г. Цитираната министерска заповед /л.191/ е издадена на основание чл. 26 т. 6, чл. 31, ал. 1 ЗОВСРБ, във връзка с Указ № 14 от 18.01.2021 г. на Президента на Република България /Обн. ДВ. бр.8 от 29 януари 2021 г./.

Със същата е възложено на заместник-директора на С. - полковник С. да изпълнява и функциите на директор на С., определени в чл. 20, ал. 2, 3, 4, 5 и 6 от ЗВП, чл. 7 от Правилника по прилагането му и задълженията, залегнали в длъжностната характеристика на директор на С. до назначаване на титуляр на длъжността директор на С. /т.1/. С т.2 от цитираната заповед полковник С. е оправомощен да приема на военна служба, да сключва договори за военна служба и допълнителни споразумения към тях, да назначава, преназначава и освобождава от длъжност, да повишава и понижава във военно звание, да освобождава от военна служба военнослужещите от службата до военно звание „подполковник“ /капитан II ранг/, включително; да награждава и да разрешава ползването на неплатен отпуск с продължителност до 6 месеца по условията на чл. 205, ал.2-4 от ЗОВСРБ на военнослужещите от службата до военно звание „подполковник“ /капитан II ранг/, включително. Във връзка с възложените му правомощия и.ф. директор на С. издава Заповед № ВП-1787 от 08.04.2020г., с която налага на В. С. Н. дисциплинарно наказание „забележка“ на основание чл. 148 от ППЗОВСРБ, чл. 244, т.1, вр. чл.242, ал. 1 от ЗОВСРБ и чл. 8, ал. 5 от Устава, вр. с чл. 137, ал. 1 ППЗОВСРБ.

ЗОВСРБ регламентира общите правила за приемането на военна служба, назначаването и освобождаването от длъжност и от военна служба, както и повишаването и понижаването на военнослужещите във военно звание. Съгл. чл. 146 т. 1 и т. 2 ЗОВСРБ, „Приемането на военна служба, назначаването и освобождаването от длъжност и от военна служба, както и повишаването и понижаването на военнослужещите във военно звание се извършват: 1. на офицерите от висшия команден състав - с указ на президента на републиката по предложение на министерския съвет и 2. на останалите офицери - със заповед на министъра на отбраната или на

оправомощени от него длъжностни лица. Офицерите, заемащи длъжности, за които се изискват висши офицерски звания, са висш команден състав - чл. 136, ал. 1 от ЗОВСРБ. Военните звания са посочени в чл. 138 ЗОВСРБ и няма спор по отношение заеманата от ответника в настоящето производство длъжност към момента на издаване на оспорената заповед – директор на служба "Военна полиция". В Указ № 14 от 18.01.2021 г. на Президента на Република България (Обн. ДВ. бр.8 от 29 януари 2021г.), е посочено, че директорът на Военна полиция има чин "бригаден генерал". Това звание е висше офицерско звание в Сухопътните сили, съгласно чл. 138, т. 6 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България.

От анализа на цитираните по-горе разпоредби и по аргумент от чл. 104 от Конституцията на Република България се обуславя извод, че назначаването и освобождаването на висшия команден състав на Въоръжените сили и удостоверяването с висши военни звания по чл. 100 от КРБ и по чл. 146, т. 1 от ЗОВСРБ е единствено от компетентността на президента и не може да бъде делегирано на нито един орган. Обратното разбиране противоречи на целта на закона да запази правомощието за назначаване и освобождаване на висшия команден състав на Въоръжените сили и удостоверяване с висши военни звания в изключителната материална компетентност на президента. Следователно със Заповед № ОХ-70/27.01.2021 г., с която е възложено на заместник-директора на С. - полковник С. да изпълнява и функциите на директор на С., определени в чл. 20, ал. 2, 3, 4, 5 и 6 от ЗВП, чл. 7 от Правилника по прилагането му и задълженията, залегнали в длъжностната характеристика на директор на С. до назначаване на титуляр на длъжността директор на С. /т.1/, министърът на отбраната е делегирал правомощия, които не притежава. По делото не са представени други доказателства, които да потвърждават твърденията на ответника, че полк. С. е бил надлежно назначен да изпълнява задълженията на вакантната длъжност директор в служба „Военна полиция“, т.е. към момента на издаване на оспорената заповед същият не е разполагал с материалната компетентност да издаде заповед с такова съдържание.

Следва да се имат предвид и мотивите на Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004г. по адм. дело № ТР-4/2002г., ОСС на ВАС на РБ, задължително за съдилищата по смисъла на чл. 130, ал. 2 ЗСВ, „делегирането представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем. Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна. Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност

на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму“. В конкретния случай не е спазено принципното ограничение, че никой не може да делегира правомощия, които не притежава.

Горе изложеното обуславя извода, че Заповед №ВП-1787/08.04.2021 г., с която на В. С. Н. е наложено дисциплинарно наказание „забележка“ на основание чл. 148 от ПП ЗОВСРБ, чл. 244, т.1, вр. чл.242, ал. 1 от ЗОВСРБ и чл. 8, ал. 5 Устава, вр. с чл. 137, ал. 1 ППЗОВСРБ, е издадена от некомпетентен административен орган и поради това следва да бъде обявена нищожността ѝ /чл. 168, ал. 1-2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК/.

В допълнение „прогласяването на нищожността на оспорения индивидуален административен акт, с който се налага дисциплинарно наказание, представлява решение по същество по смисъла на чл. 173, ал. 1 АПК и липсват предпоставките на чл. 173, ал. 2 и 3 АПК за връщане на преписката за ново произнасяне. Извън това повторното реализиране на отговорност след осъществен контрол за законосъобразност по съществото на фактите и приложимия закон означава повторно налагане на дисциплинарно наказание и то след изтичане на преклузивните срокове за това, което е в противоречие с основните правни принципи по чл. 6, ал. 2, чл. 8, ал. 2 и чл. 13 АПК“ /Решение № 3046/26.02.2020 г. по адм. дело № 4649/2019 г. на ВАС на РБ, V-то отделение; Решение № 9971 от 20.07.2018 г. по адм. дело № 11815/2017 г., VII отд. на ВАС на РБ /.

При този изход на спора, предмет на делото, и на основание чл.143, ал.1 АПК правото на разноски е възникнало за жалбоподателя. То е своевременно упражнено-до приключване на устните състезания по делото, като е поискано присъждането им /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК/. Доказаните по делото разноски са в размер на 510 лева /10 лева заплатена държавна такса и 500 лева заплатено възнаграждение за защита, осъществена от един адвокат. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение /чл.78, ал.5 ГПК, вр.чл.144 АПК/ е неоснователно. То е определено и заплатено в минималния размер-чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което направените разноски се присъждат в пълен размер.

Така мотивиран и на основание чл.172 ал.2 АПК, Административен съд-София-град, II о, 23 състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА Заповед №ВП-1787/08.04.2021 г., издадена от и.ф. директор на служба „Военна полиция“, **ЗА НИЩОЖНА.**

ОСЪЖДА Министерството на отбраната да заплати на полковник В. С. Н. сумата в размер на 510 /петстотин и десет/ лева, разноски за съдебното производство.

Решението не подлежи на касационно обжалване /чл.251 от ЗОВСРБ/.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ:

